

Rehtirahtia

Suomi, tai ainakin pääkaupunkimme Helsinki, on jälleen kerran voittanut kansainvälisen kilpailun. Tällä kertaa Helsinki todettiin maailman rehellisimmäksi kaupungiksi Valittujen palojen järjestämässä testissä.

Rehellisyyttä mitattiin sillä lailla, että 16 kaupungissa kadulle tiputettiin lompakoita, joissa oli omistajan nimi, käyntikortti ja perhekuva sekä muutama kymppi rahaa. Helsingissä palautettiin oikealle omistajalleen peräti yksitoista lompakkoa kahdestatoista. Muualla rehellisiä löytäjiä oli keskimäärin puolet, Portugalin Lissabonissa vain yksi.

Tieto tästä uudesta suomalaisesta saavutuksesta leviää maailman tiedotusvälineissä ja erityisesti sosiaalisessa mediassa melkein yhtä vauhdikkaasti kuin uutinen siitä hurjasta palkasta, jonka rehelliset suomalaiset maksoivat rehellisestä työstä rehelliselle Nokian ex-toimitusjohtajalle Stephen Elopille.

Ainakin talvisodasta alkaen Suomi on tunnettu maana, joka maksaa velkansa, eli toimittaa rahat niille joille ne kuuluvat – onpa sitten kysymys sotakorvauksista, optioista tai löydetystä lompakoista. Rehellisyysmainetta vain lisää se, että Suomi on muutamaan kertaan todettu maailman vähiten korruptoituneeksi maaksi. Olemme jopa niin rehellisiä, että jos urheilijamme joskus sattuvat käyttämään dopingia, he jäävät siitä reilusti kiinni, toisin kuin monet sutkit ulkomaalaiset. Ja jos miljonäärimme sijoittavat epähuomiossa rahojaan verottomille numerotileille Liechtensteiniin tai Cayman-saarille, jutut jätetään tutkimatta yksinkertaisesti siksi, että poliisikin tietää miljonäärimme umpirehellisiksi veronmaksajiksi. Turhaa on heidän tutkimiseensa tuhлата verovaroja.

Eri asia kuitenkin on, osaammeko käyttää rehtiä mainetta hyväksemme. Joskus näyttää, että päinvastoin, meitä pidetään pikkuisen tyhminä ja ainakin sinisilmäisinä, kun emme älyä pitää puoliamme. Tottelemme kirjaimellisesti toloimpiakin EU-määräyksiä, joista muut välittävät piut paut, ja maksamme kiltisti toisten puolesta laskut, jotka meille esitetään.

Nyt on korkea aika tuotteistaa rehellisyys, tehdä siitä kauppatavaraa. Kieltämättä se saattaa olla vähän työlästä, sillä on vaikea kuvitella suomalaista Lontoon Cityn hämäriin kadunkulmiin supattamaan ohikulkijoille, että ”Psss-t, ostaisko johtaja pullon ehtaa suomalaista rehellisyyttä”. Ei se tuolla tavalla onnistu, mutta sen sijaan tänne Suomeen voitaisiin perustaa rehellisyysopisto. Siellä jäyhät, mutta ehdottoman luotettavat suomalaiset opettaisivat kieroille ulkomaalaisille poliitikoille, liikemiehille ja miksei maksukykyisille tavallisille kansalaisillekin, että rehellisyys maan perii ja vale auttaa aikansa, totuus pitää paikkansa.

